

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 386/2025
12.12.2025. године
Београд

Врховни суд, судија Јелена Ивановић, у предмету предлагача АА из ..., ..., чији је пуномоћник Душан Игњатовић, адвокат из ..., ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 663/25 од 05.11.2025. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је дана 12.12.2025. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 663/25 од 05.11.2025. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је дана 19.11.2025. године поднео Врховном суду жалбу, преко Управног суда (примљену у Врховном суду 26.11.2025. године), против решења Управног суда Р4 у 663/25 од 05.11.2025. године, којим је одбијен као неоснован његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 29041/22 и одбијен захтев подносиоца приговора за накнаду трошкова поступка.

У жалби је навео да су неосновани наводи из побијаног решења да је суд активно предузимао радње у претходном поступку, с обзиром да суд, иако је тужба поднета 15.07.2022. године, тек 17.03.2025. године, налаже пуномоћнику тужиоца да достави оверено пуномоћје за заступање странке. Поред тога, сматра да је суд одмах по добијању одговора на тужбу био дужан да о томе обавести пуномоћника странке, како би се изјаснио да ли је задовољан пристиглим решењем, као и о даљем току поступка. Не могу се прихватити разлози Управног суда о отежаном поступању судија због избора за народне посланике који су одржани у 2023. години, односно више од годину дана од дана пријема тужбе у суд. Указује да се ради о чињенично и правно једноставном поступку, те да није било објективних разлога који би оправдали његово дуго трајање. Предлаже да Врховни суд усвоји жалбу, преиначи решење Управног суда Р4 у 663/25 од 05.11.2025. године тако што ће усвојити приговор и утврдити да је повређено право предлагача на суђење у разумном року. Трошкове тражи.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15 и 92/23) и

члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15 и 14/22), Врховни суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 10/23) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда Р4 у 663/25 и У 29041/22, произлази да је предлагач дана 13.07.2022. године поднео Управном суду тужбу против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције фонда са седиштем у Београду, због ћутања управе, односно неодлучивања по његовој жалби од 12.04.2022. године изјављеној против решења првостепеног органа од 08.03.2022. године (у решењу погрешно наведено од 2023. године). Наведеним ожалбеним решењем одбијен је захтев тужиоца за поновно одређивање износа пензије утврђеног решењем од 24.09.2010. године, због примене Закона о привременом уређивању начина исплате пензија. Поступајући по налогу суда, тужени орган је дана 08.12.2023. године доставио одговор на тужбу и решење број 01-02/181.6.7 14452/22 од 27.01.2023. године, којим је одлучено о жалби тужиоца. Пуномоћник тужиоца је поступио по налогу суда и у прилогу поднеска од 16.06.2025. године доставио оверено пуномоћје за заступање странке. Судија известилац је у изјашњењу поводом поднетог приговора навела да ће предмет бити решен по редоследу, уз напомену да има велики број нерешених предмета. Навела је и да се ради о предмету због ћутања управе, као и да ће, у складу са изграђеним стандардима Европског суда за људска права наведеним у одлуци Врховног касационог суда Рж1 у 189/22 од 29.12.2022. године, предмет решавати по приоритету и посебном значају за подносиоца, а не по редоследу пријема.

Ожалбеним решењем одбијен је као неоснован приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 29041/22, са образложењем да је суд активно предузимао радње у претходном поступку како би створио процесне услове за одлучивање, па се трајање поступка у овој фази не може приписати у кривицу суду, нити се може сматрати да је од момента подношења тужбе до подношења приговора протекао непримерено дуг временски период који би довео до повреде права странке на суђење у разумном року. Посебно су узета у обзир општа запажања Европског суда за људска права, која указују да се у једноставним предметима, у које спада и предмет подносиоца приговора, формиран по тужби због ћутања управе, разумним роком сматра трајање поступка до две године. Такође, уважена је и околност да је рад Управног суда био редукован због повећаног обима посла и пружања заштите изборног права поводом референдума одржаног у првој половини 2022. године ради потврђивања Акта о промени Устава Републике Србије, као и избора за одборнике скупштина јединица локалне самоуправе, избора за народне посланике и избора за председника Републике, одржаних 03.04.2022. године и избора за народне посланике

одржаних крајем 2023. године, што такође води до редукованог и отежаног рада Управног суда, који у изборном поступку предност даје решавању изборних предмета. Поред тога, указано је и да су, према одредби члана 177. став 1. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09 ... 18/22), судије су дужне да решавају предмете по редоследу њиховог пријема у суд, те да се не ради о хитном предмету. Поред тога, тужени орган је одлучио о поднетој жалби, чиме је отклоњена неизвесност подносиоца о исходу поступка по жалби, што је и био разлог за покретање управног спора.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од чињеница и околности од значаја за доношење одлуке и специфичности чињеничних и правних питања у овој правној ствари, Врховни суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда У 29041/22, као и да су наводи жалбе предлагача неосновани. Предлагач своје становиште о повреди права на суђење у разумном року заснива на трајању управног спора и на недовољној активности Управног суда. Међутим, Врховни суд налази да се у конкретном случају дужина поступка у периоду од подношења тужбе Управном суду 13.07.2022. године до подношења приговора 05.09.2025. године не може сматрати повредом права на суђење у разумном року. Наведени период није пратила неактивност суда, јер су предузете радње ради стварања процесних услова за одлучивање, при чему се не ради о предмету који захтева приоритет у решавању.

Правилна је оцена Управног суда да је одлучивањем туженог о поднетој жалби отклоњена неизвесност подносиоца о исходу поступка по жалби, што је и био разлог за покретање управног спора.

Имајући напред наведено у виду, Врховни суд налази да је правилна одлука о одбијању приговора ради убрзавања поступка у предмету тог суда У 29041/22, да су наводи жалбе неосновани, па је применом члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року у ставу првом диспозитива одбио жалбу предлагача.

Врховни суд је у ставу другом диспозитива, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка применом члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

**Судија
Јелена Ивановић, с.р.**

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба,
у смислу члана 21. Закона о заштити права
на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић